

Č. 2094.

Pozemková reforma. I majetek pozemkový sloužící účelům horním podléhá záboru.

(Nález ze dne 16. března 1923 č. 4078.)

Prejudikatura: Boh. 1512 adm. a j.

Věc: Montan- und Industrialwerke vorm. J. D. St. v D. R. (adv. Dr. Jan Žáček z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (min. rada Dr. Jos. Kaňka) o zábor majetku pozemkového.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lka předkládajíc soupis svého pozemkového majetku, podala zároveň ve smyslu Šu 4 vl. nař. ze dne 9. ledna 1920 č. 61 Sb. námitky, jimiž se bránila proti tomu, aby pozemkový majetek její považován byl za majetek státem ve smyslu záborového zákona zabraný, žádajíc, aby bylo vysloveno, že velký její pozemkový majetek je dle Šu 1 zábor. zákona ze záboru vyloučen. K odůvodnění tohoto návrhu uvedla, že pozemkový majetek její získán byl vesměs pro účely horní, účelům těm také slouží neb v dohledné době sloužití bude a mohl by, kdyby nebyl ve vlastnictví st-lčině, býti pro účely ty vyvlastněn. Pozemky účelům horním již sloužící nehodí se vůbec k hospodaření zemědělskému, ty pak, jež účelům těm posud neslouží, jsou propachtovány dělníkům.

Žal. úřad prohlásil nař. výnosem, že pozemkový majetek st-lky jest státem zabrán a že činí zároveň opatření, aby veškerá zabraná půda byla uvedena v patrnost knihovní poznámkou. Ve výnosu uvedl, že dle zákona nerozhoduje účel, jemuž ta která nemovitost slouží, nýbrž jediné, zda veškerá půda vyhovuje podmínkám §§ 1 a 2 zábor. zákona.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Žal. úřad v nař. výnose řeší, rozhoduje o námitkách st-lkou ve smyslu Šu 4 vl. nař. ze dne 9. ledna 1920 č. 61 Sb. podaných, pouze otázku, zda lze vůbec nemovitý majetek st-lčin, o němž tato tvrdí, že slouží účelům horním, pokládati za zabraný ve smyslu §§ 1 a 2 zábor. zákona. Na otázku tu odpověděl kladně vysloviv, že nemovitosti st-lce vlastnický patřící jsou vzhledem k své výměře státem zabráný, třeba slouží účelům horním.

Pokud st-lka svými ve stížnosti uvedenými námitkami popírá správnost tohoto názoru a brání se tomu, aby pozemkový majetek její vůbec již dle §§ 1 a 2 zábor. zák. pokládán byl za státem zabraný, neshledal nss námitky stížnosti důvodnými.

Nss trvá totiž na názorech, jež vysloveny a odůvodněny jsou již v nálezech jiných, zejména ve zdejším nálezu Boh. 1512 adm. a které formulovati lze v ten smysl, že přesahuje-li výměra půdy náležející v území republiky čsl. vlastnický jedné osobě nebo týmž spoluvlastníkům výměru v Šu 2 zábor. zák. uvedenou, jest státem ve smyslu Šu 1 téhož zákona zabrán a že názor stížnosti, jako by majetek sloužící účelům horním již vzhledem k této své povaze byl beze všeho záboru prost, nemá v zákoně opory. Stížnost, která byla podkladem cit. nálezu, obsahovala k odůvodnění svého názoru mezi jiným i vývody, kte-

ré obsahuje stížnost k nss-u podaná a poukazuje se proto k jich vyvrácení na citovaný již nález.

Proto nebyly shledány výtky stížnosti, jimiž tato snaží se dovoditi nezákonnost nař. rozhodnutí důvodnými.

Stížnost vytýká i vadnost řízení, kterou spatřuje v tom, že žal. úřad námitky st-lkou současně se soupisem podané řešil pouze s hlediska §§ 1 a 2 zábor. zák. a nikoli i s hlediska §u 3 a) zábor. zák., ač prý v nich uplatňováno, že nemovitosti st-lky vzhledem na toto zákonné ustanovení ze záboru jsou vyloučeny. Vytýká tedy stížnost, že žal. úřad námitky st-lčiny nevyřídil úplně. Výtka ta není činěna právem a je proto bezdůvodnou. Námitky ony, datované 20. říjnem 1920, podané u žal. úřadu se soupisem, neobsahují ničeho, z čeho by byl mohl neb musel žal. úřad usuzovati, že st-lka žádá, aby rozhodnuto bylo dle §u 3 a) zábor. zákona. V námitkách těch obsažen je na konci petit, žádající výslovně, aby uznáno bylo, že majetek st-lčin je již dle §u 1 zák. zábor. ze záboru vyloučen. O §u 3 a) neděje se v celých námitkách zmínky, nikde se v nich netvrdí, že jde o objekty právně i hospodářsky samostatné, nesloužící hospodaření na zabraných nemovitostech, kteréžto tvrzení přece je předpokladem námitky, že jde o objekty v §u 3 a) zábor. zák. uvedené. Uvádí se tam ovšem, že větší část nemovitostí neslouží hospodaření zemědělskému, nýbrž podnikání hornímu, ale vzhledem k celému obsahu námitek těch, nemohl žal. úřad z toho usouditi, že uplatňuje se § 3 a) zábor. zák., nýbrž právem mohl míti za to, že okolnost ta uvádí se, aby dovozena byla nepřipustnost záboru s hlediska §u 1 a 2 t. z., že totiž jde o podnik horní, nikoli však, aby vyvoláno bylo rozhodnutí žal. úřadu dle §u 3 a).

Nelze proto právem tvrditi, že by žal. úřad ony námitky nebyl vyřídil úplně a je proto i výtka vadnosti řízení bezdůvodná.

Při ústním líčení namítl zástupce st-lčin, že žal. úřad byl i ex officio povinen vyšetřiti, zda nemovitosti, o které jde, nejsou objekty dle §u 3 a) zábor. zák. ze záboru vyloučené, a viděl v opomenutí tohoto šetření další vadu řízení. Tato námitka není však v písemné stížnosti obsažena a nemohl tedy nss vzhledem k ustanovení §u 18 zák. o ss k ní přihlížeti.

Č. 2095.

Honební právo (Slovensko): Obecní honitbu jest propachtovati zpravidla veřejnou dražbou; z volné ruky lze obecní honitbu pronajmouti tehdy, nevedla-li veřejná dražba k výsledku, nebo odůvodňuje-li zájem obce výjimečně soukromou úmluvu.

(Nález ze dne 16. března 1923 č. 4226.)

V ě c: Obce Z., V., O., Ch. a B. proti správnímu výboru župy Trenčianské o pronájem honebních práv.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Ve dnech od 22. do 25. července 1920 usnesly se stěžující si obce ve výborových schůzích, dáti honební právo do proná-